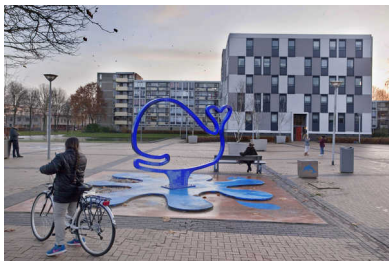

In een wijk moet alles kunnen wonen

omstreden woonplan | Rotterdam gaat volgende week naar de stembus. Het stadsreferendum gaat over de vraag of duizenden goedkope woningen gesloopt mogen worden om plaats te maken voor duurder huizen.

NIELS MARKUS

Diana Leeuwangh woont al haar hele leven op Rotterdam-Zuid. 48 jaar geleden werd ze geboren in Zuidwijk, nu bewoont ze alweer heel wat jaren een flatje in het aanpalende Pendrecht. Ze wil er niet weg. "Maar ik ben bang dat als ik straks over de zestig ben, ik alleen nog zo'n 55-plusflat in kan, waar je vanaf je bankje je slaapkamer in kijkt."

Leeuwangh denkt dat het voor mensen zoals zij, die moeten rondkomen van een uitkering, straks onmogelijk wordt nog een woning te vinden. Zeker als het Rotterdamse stadsbestuur zijn plannen doorzet om 20.000 goedkope woningen te vervangen of samen te voegen tot duurder huizen. Woensdag 30 november mogen de Rotterdammers naar de stembus voor een referendum over deze woonplannen.

Pendrecht is allang niet meer, zoals in de jaren negentig, 'klein Chicago,

waar de kogels je om de oren vlogen', maar welvarend is de wijk niet. In Leeuwanghs jeugd was Plein 1953 een slijk winkelplein, waar zij met 'gierende hartkleppen' rondliep, bang als ze was dat de Pendrechters zagen dat zij uit het armere Zuidwijk kwam. Nu zijn in het verouderde winkelcentrum een Action, een behangoutlet en een Dirk van den Broek gevestigd.

Tussen de typische naoorlogse flats van drie hoog, staan anno 2016 ook eengezinswoningen. Maar de oude toren waar jarenlang Shellwerknemers werden gehuisvest, is verworden tot 'gribus', waar Leeuwangh 'nog in geen miljoen jaar' zou willen wonen.

Zij zal volgende week 'nee' invullen op haar stembiljet. "Mensen met een uitkering of een AOW'tje moeten ook ergens terecht kunnen. In een wijk moet alles kunnen wonen. Jong, oud, alle inkomens. Als ze zo doorgaan, dan worden de wijken ontoegankelijk voor armere mensen."

In buurtcentrum Vitaal Pendrecht ziet Leeuwangh elke dag dat de armoede in de wijk eerder toe- dan afneemt. Sinds ze wegens reuma arbeidsongeschikt werd verklaard, doet ze er vijf dagen in de week vrijwilligerswerk. "Heel veel mensen zitten in de schuldsanering. Ook mensen van wie ik dacht dat ze het voor elkaar hadden, vullen het ene gat met het andere." Zelf houdt ze ook elke maand wat dagen over als het geld op is. "Grote tegenvallers kan ik me niet permitteren." En daar komt nu onzekerheid over haar woning bij. "Het is de druppel als ze ook nog eens je huis slopen."

Bullshit

Rotterdammers als Leeuwangh, die het niet breed hebben, hoeven zich écht geen zorgen te maken, benadrukt wethouder Ronald Schneider, die verantwoordelijk is voor de woonplannen. "Veel angst

komt omdat mensen niet goed op de hoogte zijn van wat er in mijn woonvisie staat", zegt hij in zijn werkkamer op het stadhuis.

"Tegenstanders trekken er iets uit, en creëren daarmee een bepaald beeld."

En dat beeld krijgt hij regelmatig voor de voeten geworpen, als hij op debatavonden zijn woonvisie verdedigt. Van 'je lult uit je nek', tot 'bullshit': de wethouder ontmoet een hoop woede. Hij is er niet van ondersteboven. "Dat hoort erbij in een rauwe stad als Rotterdam. Ik ben blij dat ik die avonden het volledige verhaal kan vertellen."

Dat verhaal luidt dat de stad nu 'uit balans' is. Er is een overmaat aan goedkope woningen, zegt Schneider. "De stad telt 165 à 169 duizend huurwoningen onder de huurtoeslaggrens en koopwoningen met een woz-waarde onder de 122.000 euro. De doelgroep daarvoor bestaat uit 125.000 mensen. Dat is onevenwichtigheid."

Trek naar de stad

Aan de andere kant is Rotterdam de afgelopen jaren populairder geworden onder midden- en hoge inkomens, maar aan woningen voor die groepen is juist een tekort. "Mensen die een gezin stichten, of die een grotere woning willen, kunnen nauwelijks in Rotterdam blijven. Die gaan weg, naar Capelle, Krimpen of Barendrecht." Daarentegen zal de trek naar de stad van meer gefortuneerde mensen de komende jaren alleen maar groter worden, zegt de wethouder van Leefbaar Rotterdam.

Het brengt Schneider tot de optelsom dat er goedkope woningen af moeten, en duurder bij. Maar, herhaalt hij nog maar eens: hij jaagt géén mensen de stad uit. "Ik pak echt niet volgend jaar mijn bulldozer om 15.000 woningen plat te gooien. Dat zijn geleidelijke processen, die ook aangepast kunnen worden, mocht

de bevolkingsgroei anders gaan verlopen."

Diana Leeuwangh moet het nog maar zien. "Praatjes vullen geen gaatjes. Straks gaan ze hele rijen platgooien en word ik gedwongen naar Spijkenisse of Hoogvliet te verhuizen. Nou, schiet me dan maar gelijk dood." Ze is vergroeid met het leven in de stad. "Ik vind het heerlijk hoor, af en toe een weekendje in de natuur. Maar op de laatste dag ga ik de sirenes alweer missen." Pendrecht verandert al in de richting die de wethouder wil, merkt Leeuwangh. "Er zijn veel jonge kinderen bij gekomen, omdat er koppels in de wijk zijn komen wonen die allebei werken."

En ze moet Schneider gelijk geven als die zegt dat veel woningen die Rotterdam inderhaast bijbouwde na de oorlog, de tand des tijds niet hebben doorstaan. "Een vriendin van me woont in een oud blok waar de corporatie in geen jaren wat aan gedaan heeft. Schimmel aan de muren, haar kind stikt van de astma."

Ze is het op meer punten met de woonvisie eens. Te veel huurders in een wijk, vindt ze, leidt alleen maar tot ellende. "Als je te veel goedkope woningen bij elkaar zet, dan krijg je gettovorming. Je gaat het zien aan de straat, wanneer er allemaal laaggeletterde mensen wonen. Als je ook kopers om je heen hebt, dan wordt je straat netter. Die letten beter op."

Maar desondanks blijft het aan Leeuwangh knagen: kan zij straks nog in Pendrecht wonen? En haar zoon? Die wordt 18 en gaat een hbo-opleiding doen. Hij moet dan het huis uit. Als hij na zijn 18e bij zijn moeder blijft wonen, wordt Leeuwangh gekort op haar uitkering. "Hij spaart nu elke maand iets voor zijn uitzet, laatst weer een pannensetje. Maar hij heeft al een flinke studieschuld. De volgende generatie kan niks opbouwen."

Voor haarzelf hoeft het niet zo moeilijk te zijn: "Mijn flatje kan nog lang mee. Als je er een lift inbouwt,

zodat ik er over tien jaar nog kan wonen, dan ben ik al heppie de peppie."